

[Johan Asmussen.]

der i regeringens forslag udskudt 28 af de nummererede artikler. Jeg skal ikke på nogen måde gå i enkeltheder med hensyn til, hvad der skal udskydes eller ikke udskydes, men det er noget tankevækkende, at vi fra Danmark, hvor vi altid har betragtet os som stående så temmelig i spidsen på det sociale område, er så forsigtige og betænkelige, når vi skal være med til et europæisk socialt betonet traktatværk, så forsigtige, at vi udskyder omtrent 3 gange så mange artikler som Norge og Sverige. Derfor kan det være interessant at se, hvad den højtærede ministers motivering er for, hvornår man skal tiltræde, og hvornår man ikke skal tiltræde.

De årsager, der anføres til, at man vil udskyde nogle bestemmelser, er for det første, at man finder det urigtigt at lovgive uden om arbejdsmarkedets organisationer; det drejer sig om ligelønsspørgsmålet, som allerede er berørt, og det finder jeg er helt i sin orden. Det er helt i sin orden, når det siges i bemærkningerne, at det er betænkeligt, om de statslige myndigheder uden om arbejdsmarkedets parter kunne blive forpligtet til at lovgive om lønspørgsmål, herunder om indførelse af lige løn. Det mener jeg er så rigtigt, som det er sagt, men så undrer det mig noget, at man ikke synes at have nogen betænkelighed med hensyn til artikel 4, punkt 1 og 2, der drejer sig om arbejderens ret i al almindelighed til en løn, som kan give ham og hans familie en passende levestandard. Det er muligt, og jeg tvivler i og for sig ikke derom, at man har argumenter, der viser, at det er betænkeligt i den ene paragraf og ubetænkeligt i den anden. Men jeg har ikke umiddelbart og navnlig ikke i de få dage, der har været levnet til arbejdet med dette forslag, kunnet se, hvorfor der er nogen forskel.

Man har en anden form for motivering for udskydelse af bestemmelser, nemlig at de er uklare. Det drejer sig om artikel 4, punkt 5, med hensyn til fradrag i løn, og den bestemmelse synes jeg også er uklar,

men jeg må indrømme, at jeg synes, uklarheden toner temmelig stærkt frem også andre steder, f. eks. i artikel 11, punkt 1, hvor man taler om at træffe egnede foranstaltninger, der bl. a. tager sigte på så vidt muligt at fjerne årsagerne til dårligt helbred. Det er jo, hvis man skal sige det mildt, en noget svævende forpligtelse at påtage sig; den forekommer mig noget uklar.

Det samme gælder en bestemmelse i artikel 14 om retten til at drage nytte af sociale velfærdsforanstaltninger. Jeg kan faktisk næsten ikke forstå, hvad meningen er med den. Det bliver muligvis noget bedre, når der ændres lidt på oversættelsen; det skal jeg ikke komme dybere ind på. Men artiklen er efter min mening så uklar, at hvis man endelig skal udskyde efter uklarhedskriteriet, synes jeg, at den også kunne komme med. Det er slet ikke, fordi jeg vil gå ind for, at bestemmelsen skal udskydes, men jeg mener, man har været noget inkonsekvent på dette punkt.

Den tredje motivering for at udskyde artikler er, at dansk lovgivning afviger, endvidere at tilsvarende bestemmelse ikke findes i dansk lovgivning, endvidere at det er usikkert, om vore regler svarer til de regler, der findes i traktaten, at de ikke stemmer med vor praksis o. s. v. Jeg har indtryk af, at på de kriterier har man udskudt en hel del. Det er måske rigtigt at udskyde disse ting, men man kunne jo spørge, om det da ikke er sådan, at det, der er galt, det er, at vore regler er mangelfulde, vor praksis er forkert, vor fortolkning er uheldig. Når man her opstiller en slags europæisk social grundlov, og når vi vil være med til at udforme den og dermed vise et ansigt, forekommer det mig noget betænkeligt, at vi siger nej på en række punkter ud fra den motivering, at sådan er vor lovgivning ikke endnu. Det var jo muligt, at det var vor lovgivning, der var mangler i. Jeg siger det rent generelt, uden at der deri skal lægges nogen som helst speciel stillingtagen til de enkelte udskydelser, som regeringen her foreslår.

Det glæder mig, at der fra anden side er